

Plys — bøjede hun sit Hoved netop saa meget, som den formelleste Høflighed krævede det.

VI

Bispen og Emanuel gik gennem Haven og ud af den lille Laage i dennes yderste Ende, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Bispen, der havde tændt sig en Cigar og knappet sin Vest op, stødte Røgskyer ud i Luften som en Mand, der er stærkt optaget af sine Tanker. Nu og da henkastede han en Bemærkning om en eller anden Genstand, som hans Blik tilfældigt faldt paa.

Emanuel gik tavs ved hans Side. Han havde straks forstaaet, at Bispen med Hensigt havde foreslaaet ham denne Spasere-tur, og han var fast besluttet paa at benytte Lejligheden til at give ham fuld og klar Redegørelse for sit Forhold til Menigheden.

Da de naaede op paa Toppen af „Præstebakken“, standsede Bispen og gav sig til med fraværende Mine at betragte Udsigten, spurgte om Navnene paa enkelte af de mange Kirker, hvis hvide Taarne lyste som Fyr i den tætte Soldis, sagde et Par Ord om Naturskønhedens Magt over Menneskets Sind og gav sig tilsidst til at tale om Tørken og de slette Høstudsigter.

„Jeg hører fra forskellige Sider,“ — sagde han tankespredt — „at man begynder at nære alvorlige Bekymringer. Det vilde i Sandhed være sørgeligt, om der virkelig skulde være Grund til Frygt.“

„Det er der vist egentlig heller ikke . . . i det mindste ikke foreløbig,“ bemærkede Emanuel, hvem Emnet gjorde veltalende. „Ganske vist har Vaarsæden lidt en Del, navnlig den seksradede Byg, og Græsmarkerne paa de høje Jorder er jo ogsaa bleven en Del ødelagte! men endnu klarer Rugen sig de fleste Steder godt, hvor den da ikke er bleven for meget skadet af Foraarsfrosten.“

Ligesom vækket op af sine Tanker vendte Bispen Ansigtet op imod ham.

„Se-se!“ sagde han med et Smil. „De er jo allerede bleven en hel udlært Landmand, Hr. Kapellan!“